

Den tredje boken om Joel börjar med att den första snön faller. Det är visserligen bara oktober, men för trettonårige Joel betyder det att ett nytt år börjar. Och ett nytt år betyder nya nyårslöften. Joel står i den nyfallna snön på kyrkogården och lovar sig själv att han under året både ska få se en naken kvinna och att han ska förmå pappa Samuel att flytta från det instängda livet i det lilla stationssamhället.

Om den ensamme, moderlöse, fantasifulle och oförvägne pojken Joels ansträngningar för att infria sina löften handlar berättelsen. Genom att sälja jultidningar hos affärsbiträdet Sonja Mattson, nyinflyttad från Stockholm, tar han det första steget mot det första målet. Han bävar och miss-tröstar. Också när det gäller mål två: även om pappa Samuel, före detta sjöman, men numera en trött och krokryggig skogshuggare, har börjat läsa *Myteriet på Bounty* och drömmer om att resa till Pitcairn Island, förstår Joel det hopplösa i situationen. Inte bara därför att Samuel har börjat dricka igen. Det skedde sedan han övergivits av ölkaféservitrisen Sara. Inte nog med att Joel måste vara sin egen mamma, under sådana perioder tvingas han också ta hand om sin pappa och i vild förtvivlan jaga honom genom samhället för att undvika rucklet nere vid järnvägsbron och sågverket där spritfällorna finns.

Vid sidan av och tvärs igenom allt detta strävar Joel med det tredje nyårsloftet: att han under året ska härda sig så att han kan leva tills han fyller hundra år 2045. Han tänker sig att det ska ske genom att han sover utomhus, i en gammal säng utanför vedboden, ett par nätter då och då medan snön faller och täcker honom.

Den nordliga miljön tecknas nu tydligt: älven, snön, skogen, järnvägen och ödsligheten, som blir alltmer märkbar genom den tidigare inte nämnda avfolkningen. Joel slår upp det i *När Var Hur* på skolans bibliotek. Där kan man se det tydligt i befolkningstabeller:

Köpingen där Joel bodde hade alltid minskat. Därmed fick Joel sina misstankar bekräftade. Ingen ville bo kvar där. Ingen ville heller flytta dit. Om det gick riktigt illa skulle pappa Samuel och han själv bli de sista människorna som fanns kvar. En gång hade han försökt förklara detta för Samuel. Men han hade bara skrattat. / – Vid älven kommer det alltid att bo folk, hade han svarat. / – Måste det vara just vi? hade Joel frågat. / Det hade Samuel inte svarat på. (12)